

[Vagn Bro.]

den Grund, at jeg efter en nøje Gennemlæsning af Bemærkningerne ikke er helt klar over den praktiske Fremgangsmaade her. Selve Hensigten med Suppleringslisterne er vi helt indforstaaet med.

Venstrepartiet vil indtrængende henstille, om Bestemmelserne i §§ 8 og 9 kunde ændres derhen, at man gav den dømte almindelig Adgang til Anke, saaledes som Tilfældet er for Anklagemyndigheden. Det drejer sig med Rette her om haarde Straffe, men netop som Følge heraf bør vi ikke fravige vort gamle Princip, at en saadan dømt uden Betingelser maa kunne kræve højere Retsafgørelse. Jeg vil ogsaa tro, at det foreslaaede Ankenævn vil blive aldeles oversvømmet med Sager, saaledes at hvad der naas paa den ene Side, tabes paa den anden. Naar Landet nu skal gøre op med disse Personer — og her er vi enige om, at der skal gøres op, kraftigt og retfærdigt —, saa synes jeg, vi skulde holde os for Øje, at en kort Tid fra eller til ikke er afgørende. Mere afgørende er det, om vi paa dette Punkt, netop som Ministeren betonedede i sin fortræffelige Forelæggelsestale, saa stærkt som muligt holder os til den normale processuelle Fremgangsmaade, saaledes at Hensyn tages ogsaa til den tiltalte. Straffene giver vi med denne Lov, strenge Straffe, men det andet er i Virkeligheden kun et Spørgsmaal om Tid, og paa mit Partis Vegne vil jeg udtale Haabet om, at vi her kan naa en vis Ændring.

Maa jeg hertil føje den Bemærkning, at saa snart de to her omhandlede Love er en Kendsgerning, maa det være en saare vigtig Sag at faa hele Resten af de interne rede i Grundlovsforhør. Jeg nærer ikke Skygge af Tvivl om, at den højtærede Minister ser det som sin første Opgave at faa dette gjort saa hurtigt som muligt, af ganske den samme Grund, som jeg nævnte før, nemlig at vi gaar frem ad de gamle hævdevundne og retssikrede Veje.

Det ærede Medlem Hr. Henning Hasle gav en i øvrigt overmaade interessant Fremstilling af disse Lovforslags Forhistorie. Jeg skal kun sige: Havde det været nødvendigt? Naar der bl. a. er talt om, hvorvidt Rigsdagen har sinket Sagen, tør jeg roligt sige, at det Parti, jeg repræsenterer — selv om vi altsaa ikke, om jeg saa maa sige, hører til de udvalgte, der har haft Lejlighed til at følge denne Sag —, ikke har sinket den. Mit Partis Jurister har haft denne Sag i strengt fortrolig Form fra Lørdag før Pinse, og vi har sat alle Sejl til, som naturligt var. Jeg gør kun denne Bemærkning for

dermed at sige, at i hvert Fald kan der ikke vedrørende den Gruppe, jeg taler for, være Tvivl i det danske Folk om, at vi ikke har sinket Behandlingen.

Idet jeg anbefaler disse to Lovforslag til en hurtig Behandling, forventer jeg, at vi naar til et gunstigt Resultat i Udvalget, og udtaler Haabet om, at den højtærede Minister med sin velkendte Retfærdighedsans, som Juristerne her i Landet skatter fra hans Arbejde paa andet juridisk Omraade, maa være i Stand til at forestaa dette overmaade nødvendige Udrensningsarbejde, i Strenghed, men ogsaa i Retfærdighedens danske Aand.

Bertel Dahlgaard: Formaalet med den Lovgivning, der her stilles Forslag om, maa være at sikre, at alle, der i disse tunge Aar ved Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed har forbrudt sig groft mod deres Fædreland, straffes i Forhold til deres Brøde, og tillige at sikre, at denne Retsshaandhævelse finder Sted i Overensstemmelse med de Retsgrundsætninger, som det er de nordiske Landes Stolthed at værne, saaledes at der skabes den størst mulige Sikkerhed for, at ingen uskyldig dømmes, og at ingen Vilkaarlighed paa anden Maade faar Lov at raade. Det er min sikre Overbevisning, at begge disse Krav maa opfyldes, hvis ikke alt det, der knytter sig til denne Retsfølgning, skal forgifte vort Folkeliv langt ud i Fremtiden. Vi skal handle ud fra dette, at det danske Folk føler sin Retsbevidsthed saaret paa det dybeste af dem, der svigtede, men Harmen herover er ganske naturligt saa stærk, at vi ogsaa skal vogte paa os selv, saa at det, vi foretager os, kan taale ikke blot Nuets, men Historiens Dom.

Manges Tanker er i disse Dage gaet op til Norge, der staar over for tilsvarende tunge Beslutninger. Trods alt hvad Norge har lidt, lyder nu ned til os stærke, rene Stemmer, der bevæger os, fordi de som i et Lynglimt viser os Svælget mellem det Barbari, vi i disse Aar har lært at kende, og den nordiske Retsstat. Norge er derved blevet os endnu nærere, og jeg vilde ønske, at Danmark formaaede at tale med en Mynighed som den, hvormed Biskop Berggrav og Højesteretspræsident Paal Berg i disse Dage har talt til Verden.

Jeg tror, det har været den højtærede Justitsministers Hensigt ved Udarbejdelsen af dette Straffelovstillæg at handle ud fra de Synspunkter, jeg her har nævnt. Dette fremgaar af Ministerens Erkendelse af, at den Anskuelse er fast forankret i dansk Retsbevidsthed, at en skærpende Straffe-